

Oliver a majstrovstvá galaxie v sánkovaní

Bolo krásne zimné ráno. Snehové vločky pofukovali zo strany na stranu, pokým si nenašli svoje miesto na snehovej pokrývke. Jemne dopadli a s úsmevom odrážali ranné slnko.

Oliver sa práve zobudil, keď uvidel obrovské záveje snehu. Konečne sneh, bude sánkovačka. Pomyslel si a od radosti vyskočil.

Rýchlo zobral pero a papier a nakreslil si zoznam úloh, aby bol v škôlke čo najrýchlejšie.

- Čiapku, mám.
- Topánky, zašnurované.
- Šál, uviazaný.

Vyškrtoval úlohy na papieri a prikreslil k poslednej úlohe - sánkam, malý kopec a začal si predstavovať ako sa bude poobede sánkovať.

- Maminka, už som pripravený, môžeme vyraziť.

Vykrikol a netrpezlivo preskakoval z nohy na nohu. Cítil sa totiž ako cibuľa, zababušený do toľkých vrstiev oblečenia, aby nezamrzol. Hneď si však predstavil, že je dobrodruh, ktorý sa ide vydať na severný pól s jeho svorkou psíkov, kde odhalia ďalšie tajomstvo. Tajomstvo, ktoré nikdy nikto predtým neodhalil.

- Heja, hej moji psíkovia, vpred!

Z poza rohu vykukla maminka.

- Oliver, čo robíš? Nemôžeš ešte chvíľku vydržať?

- Mami, práve som na výprave na severný pól a hľadáme starodávneho tvora. Skrytého pred zrakom sveta, ale ja ho určite nájdem. Už ho vidím...

Ukázal na svoju mladšiu sestričku, ktorá na neho pozerala jej veľkými hnedými očami.

- Aha tam je...

- Maminka, ja som plíšela?

- Nie Kika, ty si moja malá hviezdička a pán dobrodruh už potrebuje vyraziť do škôlky.

Usmiala sa a pobožkala Kiku na rozlúčku.

Oliverovi deň v škôlke prešiel veľmi rýchlo, celý čas myslel len na sánkovanie. Každému kamarátovi v škôlke vysvetľoval, že jeho sánky sú na raketový pohon a keby chcel mohol by vyhrať Majstrovstvá sveta v sánkovaní do 6 rokov.

- Vieš, už som bol aj prihlásený na majstrovstvá, ale to by sme sa museli odst'ahovať aspoň na dvadsať rokov do Švajčiarska.

Prifarboval svoju predstavu a jeho najlepšie kamarát Marek len prikyvoval.

- Chápem, chápeť ani ja by som nechcel ísť do Švajčiarska. Hovoria tam po Švajčiarsky a tomu jazyku ja nerozumiem.

- Všet toto, chápeš. A majú tam fialové kravičky, prisahám videl som to v televízore!

Pokračovali obaja vo svojich výmysloch a ani si nevšimli, že už po nich prišli rodičia.

Oliver cestou domov skákal zo strany na stranu a celý čas si spieval.

- Dneees, už dneees sánkovať sa chceem, z kopca na saniaaach a s vetrom o preteky.
- Oliver ideme sa sánkovať?

Oliver sa udivene pozrel na maminku.

- A nejdeme najskôr po sánky?
- Ocino s Kikou sú už na kopci a čakajú nás. Tvoje sánky majú pripravené.
- Som za!

Povedal rázne a rozbehol sa ku kopcu, kde ho už čakala Kika s ocinom a jeho obľúbenými červenými sánkami.

Na svahu bolo kopec detí, ktoré sa už sánkovali, niektoré stavali snehuliakov a snehové pevnosti. Kde tu letela snehová guľa a niekedy zasiahla aj nevinný cieľ. Vyzeralo to, že všetky deti z mesta sa stretli na jednom mieste a užívali si snehovú nádielku.

Oliver rýchlo utekal na kopec a za sebou ťahal svoje červené sánky. Konečne sa dostal na vrchol a poobzeral sa po okolí. Fantazíroval o tom, ako stojí na najvyššom vrchole Zeme, pod ním sa rozprestiera najväčšia sánková dráha a celým údolím sa tiahnu zástupy divákov a fanúšikov.

- Dámy a páni, milý porotcovia, určite ho poznáte, je to náš najlepší sánkar na svete.
- Oliver sa uklonil a predstavoval si ako mu všetci tleskajú.
- Dnes sa pokúsi prekonať svoj rekord. Držme mu palce!

Skončil svoj príhovor uvádzač a diváci stíchli. Oliver sa pozrel na trať, ktorú si predstavil a sucho preglgol. Sadol si na sánky a potiahol si svoju čiapku tesne nad oči.

Pevne sa chytil sánok a spustil sa dole kopcom. Sánky naberali rýchlosť, vietor svišťal popri ňom a rýchlymi manévrami kľučkoval pomedzi ľudí, ktorí boli na kopci.

- Pozoor, pozoor!

Kričal, keď už sánky leteli ako vietor. Rukoväť sa mu triasla a on cítil, že stráca kontrolu. Preletel cez malý skokanský mostík a spadol do veľkej kopy snehu. Sánky však nezastali, pokračovali ďalej a Oliver len zdesene pozeral ako mieria do veľkého duba, ktorý im stál v ceste.

- Doľava, doľava, nieee...

Mával rukami a kričal na sánky, ktoré leteli plnou rýchlosťou vpred. Zrazu sa ozvalo len duté bum a sánky narazili do stromu, ktorý si ani nevšimol, že sa práve stal účastníkom sánkovacej nehody. Sánky na tom boli však úplne inak.

- Moje sánky!

Plakal Oliver nad zlomenými sánkami. Čelný náraz so stromom zlomil ich pravú časť. Nehybne ležali na snehu a zronený Oliver neveril vlastným očiam.

- Oliver, si v poriadku?

- Ja áno mami, ale moje sánky sa rozbili. Už nikdy neprekonám svetový rekord.

Maminka ho pevne stisla a objala. Bola veľmi šťastná, že sa mu nič nestalo. Oliver však neprestával plakať a celou cestou domov ťahal za sebou zlomené sánky. Neutešilo ho ani to, že mu maminka sľúbila, že mu kúpi nové.

- Mami, toto boli špeciálne sánky. Najrýchlejšie na celom svete, jedinečné svojho druhu.

Vzlykal. Keď prišiel domov, jediné na čo myslel bola jeho posteľ. Už chcel spinkať a zabudnúť na dnešný smutný deň. Pritúlil sa k svojmu plyšovému mackovi, zatvoril oči a zaspal. Ocitol sa v kozmickej rakete, kde vedľa neho sedel navigátor Tomáš.

- Čo ten smutný výraz Oliver?
- Nehcem o tom hovoriť, stále mi je z toho smutno.
- Ako chceš, ja si tu teda budem čítať nové vydanie Kozmického sprievodcu.
- No dobre, poviem ti to, ale je to smutný príbeh s nešťastným koncom. Vopred ťa upozorňujem, že ti nezostane ani jedno oko suché.
- V poriadku, povedz mi čo sa teda stalo.

Oliver začal rozprávať príbeh o jeho zlomených sánkach.

- A tak skončili moje sánky. Zlomené, rovnako ako je zlomené moje srdce. Zabedákal a po líci mu stiekla malá slza.

- Ale Oliver, nepreháňáš tak trochu?
- Určite nie! Už nikdy nenájdem také sánky!

Padol v plači na ovládací panel rakety a pritom postláčal omylom niekoľko farebných gombíkov. Obrazovky sa rozsvietili a v priestore sa objavila veľká mapa vesmíru.

Tomáš sa zahľadel na mapu a hviezdna konštelácia v súhvezdí Raka mu niečo pripomenula. Ako skúsený navigátor, ktorý pozná každé zákutia vesmíru a prilahlé galaxie v kvadrante 4 vedel presne čo hľadá. Rýchlo utekal do knižnici, ktorá sa nachádzala v zadnej časti lode.

- Kde si Tomáš? Haló, kde si?
- Tu som vzadu, zakričal Tomáš.
- Čo to hľadáš?
- Pred niekoľkými rokmi sa konali Vesmírne majstrovstvá v sánkovaní, niekde o tom písali.
- A čo majú Vesmírne majstrovstvá s mojimi zlomenými sánkami?

Zavzlykal od smútku Oliver.

- Ach jaj, skús popremýšľať. Možno niekto stále na tej planéte je a opravuje zlomené sánky.

- Tomáš, veď to je úžasný nápad! Počkaj...

Utekal do nákladného priestoru a teleportovacím zariadením teleportoval sánky na kozmickú loď. Vysmiaty od ucha k uchu pribehol k ovládaciemu panelu a začal pripravovať loď na odlet.

- Navigátor!

Zakričal na Tomáša.

- Máme koordináty planéty?

- Áno kapitán, vo vydaní číslo tisíc tristo dvadsať dva je dvojstrana o Vesmírnych majstrovstvách v sánkovaní. Je tu aj pozvánka, pozri!

Otvoril časopis a plyšovou labkou ukazoval na zošedivenú pozvánku.

- Navrhujem, aby sme nestrácali čas. Priprav sa na odlet Tomáš.

Povedal Oliver a stlačil gombík rakety. Raketa letela šírím vesmírom, kľučkovala pomedzi planétami, dva krát odbočila za čiernou dierou v súhvezdí Raka doprava, až kým sa neocitla nad cieľom svojej cesty.

Planéta vyzerala ako veľká snehová guľa s obrovskými zamrznutými oceánmi a morami. Do výšky až nad oblaky vytŕčali vysoké pohoria a po celej planéte zúrila silná snehová búrka.

- Kapitán, vidíš niekde pristávaciu dráhu?

- Áno tam je, ale priznám sa, že som čakal väčšiu premávku.

- Zabudol som ti povedať, že ten časopis bol trochu starší. Informácie v ňom už nemusia byť úplne aktuálne.

- Paráda, trmácame sa cez pól vesmíru, tristo svetelných rokov, aby sme nikoho nenašli?

Povzdychol si a kormidlom naviedol vesmírnu loď na obežnú dráhu.

- Myslím, že by sme mali skúsiť rádiový kontakt. Vysielaj na všetkých frekvenciách.

- Rozkaz kapitán, zapínam rádio!

Modré tlačidlo na palubovej doske sa rozblikalo. Tomáš zapol vysielачku, odkašlal si a začal hovoriť.

- Halooo, halooo, vesmírna posádka Perinového kozmonauta posiela pozdrav. Ozvite sa prosím.

- Šhhh, šhhh...

Odpovedala vysielачka.

- Opakujem, vesmírna posádka Perinového kozmonauta volá obyvateľov planéty.
- Šhhh, šhhh...

Vysielačka mlčala, všetko čo počuli bol len šum. Oliver to už, už chcel vzdať, keď na najvyššom kopci niečo zablikalo. Nevedel však či to bol len prelud, lebo von zúrila snehová búrka a viditeľnosť bola naozaj mizerná. Ale bliknutie sa opäť zopakovalo, len o čosi silnejšie.

- Tomáš, pozri tam!
- Nič nevidím kapitán.
- Počkaj chvíľu.

Oliver priblížil malú bodku na monitore.

- Vidíš? Vieme tam pristáť?
- Nemyslím si, počasie nám nepraje. Pri takom vetre nás môže kľudne odfúknuť.
- Tak pristaneme pod kopcom. Dúfam, že sa nebojíš zimy a chladu.

Uškrnul sa šibalsky na Tomáša.

- Teplomer ukazuje mínus 20 stupňov Celzia.
- To znamená, že potrebujeme sveter navyše, čiapku, šál a rukavice k tomu.
- Myslím, že budeme potrebovať aj krém do mrazu.

Každý vie, že tak ako existuje krém proti spáleniu na slnku, existuje aj krém proti zamrznutiu. Nekúpite ho však v každej drogérii, ale len v katalógu Vesmírnych zbytočností. Tam niekedy nájdete aj zvláštne veci ako je napríklad krém do mrazu.

Dvere kozmickej lodi sa so škripotom otvorili a v nich stáli naši dvaja kozmonauti pripravení na cestu. Snehová búrka im štípala líca a malými krokmi, aby sa nepošmykli, schádzali zamrznutými schodmi. Oliver si prehodil cez plece sánky a vydali sa na cestu.

- Fade hibeme.
- Mrezumiem la.

Nezrozumiteľne mumlali cez šál. Do očí im fúkal silný vietor a snehové vločky sa zarezávali do každého záhybu, ktorý nebol schovaný pod šálom.

Tomáš pozrel do výšky. Nad nimi sa týčil najvyšší kopec aký kedy videli a končil niekde nad oblakmi, potrebovali plán.

- Hu hu mu hu.

Ukázal do vzduchu Tomáš.

- Hee ho iiii.

Dokončil svoj plán postupu na kopec malou piruetou, ktorú urobil labkou.

- Aa aa iii.

Pokýval súhlasne Oliver hlavou. Ešte nikdy nešiel v snehovej búrke, a preto trošku bál. Pomaly pokračovali ďalej, brodili sa snehom a zrazu zistili, že niekto sa brodil snehom už pred nimi. Veľké otlacky nôh križovali ich plánovanú trasu. Vietor trochu ustal a Oliver vykrikol.

- Tomáš, pozri! Nieкто tu určite žije!
- Si si istý? Možno to bol medveď.
- Ak to bude medveď, tak sa s ním aspoň porozprávaš, veď aj ty si medveď.
- Áno, ale plyšový. Máme trochu iný prízvuk.
- Tak vidíš, poďme.

Vydali sa po stopách. Križovali stromy a obchádzali veľké skaly rôznych tvarov. Po dlhšej chvíli uvideli jaskyňu. Blikajúce svetlo prezrádzalo, že v nej nieкто býva. Pomaly a potichu sa prikrádali bližšie a bližšie k jaskyni, z ktorej sa šírila sladká vôňa. Oliverovi niečo pripomínala a potom ho to napadlo.

- Teplé kakao, Tomáš nieкто tu varí kakao!

Nakukol do vnútra jaskyne a tam bol veľký chlpatý biely tvor, ktorý si hmkal veselú melódiu a pritom si miešal lyžičkou vo veľkom bodkovanom hrnčeku kakao.

- Yeti!

Vyhĺkol zo seba Oliver. Keď si to uvedomil zakryl si rýchlo ústa, ale bolo neskoro. Obyvateľ jaskyne si ho všimol a rozbehol sa k nemu.

- Pomoooc Tomáš, pomoooc...

Chlpatý biely tvor chytil Olivera a z plnej sily ho k sebe privinul.

- Návšteva! Udríte ma nieкто cencúľom po hlave.
- Prosím? Vy nás nechcete zjesť?
- Ale prosím vás. Poďte dnu, hádam nebudete stáť v tej snehovej búrke.
- Prepáčte ten neporiadok. Už dávno som nemal návštevu. Prosím, sadnite si.

Oliver sa rozhladol po jaskyni a hľadal miesto na sedenie.

- A kde si máme sadnúť?

Chlpatý tvor potiahol páku a celá jaskyňa sa začala meniť. Kamene sa otáčali, z podlahy vyskočili vytesané stoličky a veľký kamenný stôl.

- Dobrá kamufláž, čo? Sám som vymyslel.

Rýchlo si natiahol na seba teplákovú súpravu s veľkým nápisom JETI.

Tomáš s Oliverom stáli ako obarení.

- Čo si nesađnete?
- No, trochu sme zaskočení. Viete, my sme sa báli, že nás zjete na večeru.

- Ale prosím vás? Odkiaľ ste prišli a ako sa voláte?
Vyzvedal sa.

- Ja som Oliver a toto je môj navigátor Tomáš. A vy, vy ste kto?
Koktal Oliver ešte stále prekvapený.

Chlpatý tvor sa predklonil a zhlboka vyslovil svoje meno.

- Volám sa Jerguš Tirkysový, ale môžete ma volať Jeti.

- Aj u nás máme Yetiho, ale nikto ho nikdy nevidel.
Vykríkol Oliver.

- Ved' to je môj bratranec, z druhého kolena z matkinej strany. On je hanblivý.

- A to tu žijete sám?

- No tak trochu. Viete mal som niekedy kopec návštev, pozrite...
Ukázal na stenu plnú zarámovaných farebných fotografií. Na každej z nich bol Jeti s rôznymi usmiatymi ľuďmi. Každý z nich držal v ruke sánky a potľapkával Jetiho po pleciach.

- A kde všetci zmizli?

- No, to je dlhý príbeh...

Položil pred našich kozmonautov dve šálky kakaa a sadol si za stôl. Nastala chvíľka ticha a Jeti pozeral do svojho kakaa akoby si prehrával spomienky.

Už, už sa chcel Tomáš opýtať na jeho príbeh, keď v tom otvoril ústa s otázkou, ale hosťiteľ ho prerušil.

- Viete, dávno pradávnou sa na našej planéte usporadúvali Vesmírne majstrovstvá v sánkovaní. Pamätám si to ako včera, mali sme tu kopec návštevníkov. Na každom rohu sa predávalo teplé kakao, ach to boli časy.

- A čo sa stalo?

Konečne sa opýtal Tomáš.

- Každý rok prišli z celého vesmíru súťažiaci na svojich sánkach, aby vyzvali neprekonaného šampióna našej planéty.

Vybral fotoalbum a pomaly listoval stránku po stránke s fotkami všetkých Vesmírnych majstrovstiev v sánkovaní.

- Tu sa to skončilo, na dráhe číslo 34. Súťažiaci boli pripravení na štart. Všetky sánky naolejované, dráha sa krútila cez tri najvyššie kopce našej planéty.

Stíchol.

- A potom prišla tá chvíľa. Výstrel odštartoval preteky a všetky sánky boli na dráhe. Rútili sa rýchlosťou akú si ani neviete predstaviť. V zákrutách svišťali, návštevníci jasali a povzbudzovali každého pretekára. Miestny šampión, majiteľ tejto planéty bol ako vždy v čele.

Opäť zavládlo ticho a Jeti si srkol trochu kakaa na posilnenie. Oliver s Tomášom si srkli tiež.

- Zrazu sa na dráhe objavila malá trhlinka, zostávalo len niekoľko sekúnd a všetci by skončili zle. Ale on, on urobil jediné čo mohol...

- Čo to bolo?

Opýtal sa zvedavo Oliver.

- Otočil sánky, rozťahol ruky aby zachytil ostatných pretekárov a nohami začal brzdiť. Trvalo to len chvíľu, ale škody boli neopísateľné. Sánky boli zničené, šampiónove nohy boli doudierané a kopec súťažiacich skončilo s menšími zlomeninami.

- Takže nikomu sa nič nestalo?
- Našťastie nestalo, ale rozhodcovia sa zhodli, že sánkovanie je nebezpečný šport a zakázali ho. Od vtedy sa náš šampión uzavrel na vrchole najvyššej hory a nikto k nám už nikdy neprišiel.
- A prečo si tu ostal ty?

Jeti si opäť sŕkol z kakaa.

- Ja som bol zodpovedný za stavbu všetkých pretekárskych dráh, takže je to moja vina. Začal nariekať.

Oliver ho pohladil po pleci, nevedel čo povedať. Možno by sa mohli porozprávať s tým tajomným šampiónom a možno by im obom mohli pomôcť.

- Oliver, ten pohľad poznám.

Skonštatoval Tomáš, presne vedel čo teraz príde.

- Čaká nás nové dobrodružstvo!
- Ja som presne vedel! Aký je tvoj plán?
- Musíme navštíviť šampióna. Verím, že mu môžeme pomôcť.
- Ale ako?
- To nám dúfam, prezradí on.

Pozrel sa na Jetiho, ten na nich čumel s otvorenými ústami a ani len nežmurkol.

- To by ste spravili? Pomohli by ste nám?
- Jasné, Perinový kozmonaut sa nikdy nezľakne nového dobrodružstva.

Oliver si opäť sŕkol kakaa a začal nahlas premýšľať.

- Musíme sa dostať na vrchol. Vidím, ale jeden zásadný problém, a to snehovú búrku.
- To je pravda! Počkáme teda kým ustane?

Jeti si odkašlal.

- Možno by som mohol pomôcť.

Vyskočil od stola a otvoril skrytý panel, ktorý bol schovaný za skalnou stenou. Pár vypínačov bolo zapnutých, Jeti ich povypínal a svetielka zhasli.

- Hotovo, snehová búrka vypnutá.

Tomáš nazrel von z jaskyne a uvidel ako búrka zmizla. Von zavládlo ticho a mraky, ktoré zakrývali slnko sa zrazu stratili.

Oliver sa postavil pred vchod a pred ním sa v diaľke na kopcoch začali rysovať rôzne sánkovacie trate. Vypadali ako obrovské horské dráhy so skokanskými mostíkmi, vysokými prevismi a šialene ostrými zákrutami.

- Všetko som to vytvoril ja, pekné však?
- Majstrovský kúsok naozaj. Ideme teda?
- Počkajte, zoberiem si lopatu a môžeme vyraziť týmto smerom.

Jeti sa pustil do kopca, raz za čas skontroloval smer, až kým nedorazili k veľkej kope snehu.

- Prosím, odstúpte. Môže to byť trochu nebezpečné.

Zapichol lopatu do snehu a začal v rýchlom tempe odhadzovať sneh. O chvíľu už spod snehu vytŕčala malá kabínka s kruhovými oknami.

- Nastupovať, lanovka nás vyvezie až na vrchol.
- To je super, už ma aj tak boleli moje plyšové labky.

Postŕažoval sa Tomáš.

Oliver však nelenil a už bol v kabínke.

- Šup šup, ešte máme kopec práce!

Jeti sa postavil k ovládaciemu panelu a v kabíne začala hrať príjemná hudba. Odlepila sa od zeme a pomaly sa začala vznášať smerom k najvyššiemu vrcholu.

- Dum, dum dím, duuum...

Hrala hudba v pozadí a Oliver s Tomášom sa kochali nádherným výhľadom na okolité hory.

- Pozri Oliver, na vrchole je malá drevená chalúpka.

Chalúpka bola pokrytá snehom, veľké okenice boli otvorené dokorán a z komínu vychádzal dym, ktorý rozrážal snehové vločky.

Kabínka pomaly zosadla na vrchole a dvere sa otvorili s jemným cinknutím.

- Cink, konečná vystupovať.
- Podťe, podťe, už sa teším ako vám ho predstavím.

Zajasal Jeti a utekal k chalúpku. Priložil ucho k dverám a usmial sa.

- Je doma!

Klop, klop...

- Kto je?

- To som ja Jeti!

- Sekundu, hneď ti otvorím.

Spoza dverí bolo počuť buchot, pár nadávok a potom sa dvere doširoka otvorili. V nich stál vysoký ryšavý a zarastený muž. Fúzy mu zakrývali jeho príjemný úsmev. Otvoril náruč a privítal Jetiho.

- Jeti, kamarát môj. Kde si bol tak dlho?

- No hanbil som sa, viete od kedy som vám pokazil preteky. Radšej som ostal v mojej jaskyni.

- Nemáš sa za čo hanbiť, nebola to tvoja vina. Malo to tak byť, už som aj tak stratil chuť pretekať.

Odmĺčal sa.

- A koho si to priviedol?

Pozrel sa na našich perinových kozmonautov. Premeral si ich od hlavy až po päty.

- Ja som Oliver a toto je môj navigátor Tomáš.

- Teší ma, ja som Alexander von Sánkovač a toto je moja planéta.

Hrdo pozrel po okolitej krajine, až mu vyhrkla slza. Opustené sánkovacie dráhy zivali prázdnotou a on si spomenul na všetky tie úžasné preteky.

- Prezradte mi však, prečo ste prišli?

- Nóoo, viete v prvom rade sme hľadali niekoho kto opraví moje sánky.

Povedal Oliver a ukázal na svoje zlomené sánky.

- Ale keď sme počuli, že už roky nevychádzate von a ste smutný, chceli sme vám pomôcť.

- Áno, áno...

Alexander ich už počúval na pól ucha. Zvedavo si obzeral Oliverové sánky a hladil si svoju ryšavú bradu.

- To by šlo.

- Prosím?

Opýtal sa Oliver nechápavo.

- Opraviť tvoje sánky. Pozerám, že máš starší model SANKOVAČ 1990, stará dobrá klasika. Tu to trochu spevníme, tu zase vyklepeme.

- Takže ich opravíte?

- Poďte do mojej dielne. Mám nápad ako ich ešte aj vylepšíme.

Dielňa bola plná rôznych nástrojov. Všade okolo na stenách viseli náhradné diely sánok, farebných popruhov a lyží. V strede stál priestranný stôl pokrytý vrstvou prachu. Alexander jedným veľkým fúknutím, sfúkol prach. Postavil pokazené sane do stredu a pozrel na Olivera.

- Tak poďme na to.

Povedal a pustil sa do práce. Oliver netrpezlivo nakúkal, skákal z nohy na nohu v očakávaní, kým Alexander veselo spieval a opravoval jeho sánky.

- Hotovo. Myslím, že som ich naozaj majstrovsky opravil.

Hrdo si ich obzeral z každej strany.

- Tak ich poďme odskúšať! Navrhujem preteky, vy proti mne!

Vykríkol od nadšenia Oliver.

- Chlapče, ja už dávno nepretekám.

- Bojíte sa prehry?

- Čoo? Jaaa, niekoľko násobný Majster vesmíru v sánkovaní? Určite nie!

- Tak čo poviete?

- Dobre, ak vyhráš, dostaneš zlatý pohár Vesmírnych majstrovstiev v sánkovaní. Ak prehráš, budeš pomáhať Jetimu s odpratávaním snehu.

- Dohodnuté.

Jeti veselo poskakoval a rýchlo im skočil do reči.

- Môžem pripraviť nejakú dráhu? Prosím, prosím...

- Utekaj, ja si zatiaľ pripravím moje sánky.

Alexander otvoril malú garáž vedľa chalúčky. Oliver a Tomáš nadšením zhikli. V strede garáže, stáli lesklé čierne sane s červenými popruhmi a pohodlným kožušinovým operadlom. Na stranách mali pripevnené veľké raketové trysky. Obaja ho sledovali ako voskuje každý centimeter saní, kým sa neotvorili dvere, v ktorých stál Jeti so širokým úsmevom.

- Hotovo, dráha pripravená! Poďte, poďte. Týmto smerom je štart!

Ukázal na dlhú trať, ktorá sa vlnila po kopcoch a údoliach.

- Toto je naša najdlhšia trať, je dlhá až 8 kilometrov. Sám som ju navrhol a postavil.

Pochválil sa.

- Ha ha ha, pripravený na prehru Oliver?

- To určite, ja vyhrám!

- Uvidíme, ale kto bude rozhodca a komentátor?

- Ja, ja!

Hlásil sa Tomáš.

- Výborne tak poďme na to.

Obaja sa postavili na štartovaciu čiaru a Tomáš začal komentovať.

- Dámy a páni, diváci a Jeti! Pripravte sa na úžasné preteky medzi Alexandrom a Oliverom. Dvaja najväčší pretekári si zmerajú svoje sily na najdlhšej sánkovej dráhe vesmíru.

Obaja sa postavili k svojim sánkam, čiapky si potiahli nad oči a pritiahli šál.

- Tri, dva, jedna, štart!

Zaznel výstrel a obaja skočili na sánky. Rýchlo hýbali nohami, aby dosiahli čo najvyššiu rýchlosť.

- Nádherný rovnocenný štart ako vidíte diváci. Obaja súťažiaci boli pripravení na dve sto percent, uvidíme ako zvládnu prvú zákrutu.

Oliver sa zaprel do ľavej strany, aby bravúrne zvládol pravotočivú zákrutu, ale Alexander mu bol stále v päťach.

- Oliver zatiaľ vyhráva, nádherný manéver v zákrute. Alexander je tesne za ním, ale ako zvládnu náš obrovský skokanský mostík?

- Aký skokanský mostík?

Začudoval sa Oliver a skoro ho to stálo prvé miesto. Už, už ho Alexander predbehol. Zrazu sa, ale pred ním objavil skokanský mostík, ktorý mal minimálne 100 metrov.

- A je to tu, ako prvý je vo vzduchu Oliver, nádherné trojité salto. Alexander je v tesnom závесе a skáče aaa neverím vlastným očiam. On sa postavil na sánky a tancuje. Fanúšikovia sú vo vytržení.

Pozrel na jediného fanúšika Jetiho, ako skáče a máva rukami.

Oliver ho však nevidel, Alexander sa blížil a zostávali posledné metre dráhy. Bolo to veľmi tesné a posledná zákruta rozhodne o víťazovi. Oprel sa do saní a vietor fučal okolo neho. Tri sto metrov, Alexander už bol za ním. Dve sto metrov, už bol skoro vedľa neho. Sto metrov, hlava na hlave, obaja chceli vyhrať.

- A je to tu, víťazom sa stáva....

Nastalo ticho. Tomáš s Jetim sa museli poradiť a porovnať svoje pozorovanie.

- Po dôkladnom zvážení, sme sa zhodli...

Alexander s Oliverom nedýchali a netrpezlivo čakali.

- Vyhráva Oliver!

- Ho ho ho, ha ha ha...

Začal sa smiať Alexander a pogrataloval Oliverovi.

- Dávno som sa tak nezabavil. Si výborný protihráč Oliver.

- Ďakujem.

Alexander sa na chvíľu odmlčal, hladil si bradu a vykrikol.

- Viete čo! Dnešný deň ma niečo naučil. Nemôžete sa tak rýchlo vzdať, ako som to spravil ja. Jeti, pod' sem!
- Áno?
- Začneme usporiadať nové Vesmírne majstrovstvá sveta v sánkovaní a začneme hneď s prípravami.
- Huraaa...

Vykriekli všetci od šťastia. Jeti veselo tancoval a začal si spievať.

Alexander sa pozrel na Olivera.

- A pre teba Oliver, mám cenu víťaza.

Utekal do chalúčky a doniesol veľký zlatý pohár s Oliverovým menom.

- To chce fotografiu.

Zvolal Tomáš a rýchlo pripravil svoj fotoaparát. Všetci si sadli vedľa seba a Oliver držal víťazný pohár nad hlavou. Cvak a fotografia putovala rovno na stenu k ostatným veľkým pretekárom.

- Ďakujeme za návštevu!

- A my za dobrodružstvo!

Kričali, keď vesmírna loď pomaly vzlietala. Ešte posledné zakývanie a ďalšie dobrodružstvo sa skončilo.

Oliver sa ráno zobudil a vedľa neho stáli, jeho opravené červené sane s veľkou mašľou a odkazom.

Čakáme ťa na budúcich Vesmírnych majstrovstvách vesmíru. S pozdravom Alex a Jeti.